

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Tertius fons. Colloquia spiritualia. n. 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

comptem se fieri posse sperabat. Rogatusque, cum esset in extremis, quid de hac minimorum cura sentiret, quamque grata esset Deo in paruis mortificationis. Est, inquit, perquam gratissima, & maius est sacrificium eijcere è cubiculo omnia superflua quam alia multa quæ apparent grandiora. Ut verò virtutis huius fastigium obtineret, vnum aliquem ex spiritualibus amicis rogabat, si cum amaret, id porro demonstraret explendo partes fidelis monitoris, quem & *Paternum amicum* nuncupabat, ad illud alludens vocabulum quod seruus quidam sibi à Philippo Macedone deberi clamauerat, quoniam eum, tantum virum, non dubitaret his verbis, commonere, *Compone vestem, indecenter sedes*. Neque facile dici potest quam grato hic animo prosequeretur quemcumque qui defectum leuissimum indicaret, retinebatque apud se indicem earum culparum de quibus fuisset commonitus, scriptum tamen Græcè per modum præcepti, nè cuiuslibet obuium esset intelligere quid ea in re ageret. Obtinuit æger à Prouinciali, vt suo nomine, chartam vnã signaret tradendam Reçtori, alteram ministro quibus imperabatur vt *Andrea VVilsono* seriò inuigilarent quo se pacto gereret, neque in erratis coniuerent, sed delinquentem pennis etiam impositis ad officium reuocarent. Ut verò in amouendis à se leuissimis labeculis erat diligentissimus, ita non minus se præbebat sollicitum ne similes illi adhererent à quo erat ipse admonendus, sed mutua caritatis rependebat officium. Contigit vt ex istis vnus eximiam aliquando parentum suorum virtutem commendaret, quam eorum laudem ne in suam ipsius commendationem trahere videretur cauendum suggererebat *Andreas*. Alius cum Superiore pluribus egerat vt infirmo de nocte assideret vigil; quâ in propositione duo redarguebat; primò affectum nimium in creaturam naturâ contemptibilem; deinde importunitatem; Neque enim inquit, eò est vnquam adigendus Superior vt sui rationem decreti exponere cogatur, sed simpliciter obediendum, acquiescendumque, meminisseque nos debere trium, quæ breuitatis & memoriæ causa tribus his signabat verbis *Ego. Cur. Non. Ego*: vt ostenderet promptitudinem, exemplo Prophetæ dicentis, *Ecce Ego. Cur?* vt meminisset cuius rei causâ statum Religiosum amplexus esset. *Non* verò dicendum ad omnia quæ contra rationes quascunque æternas se obieissent, de se præterea suisque rebus parcè loquendum; vitandas esse de rebus curiosis quæstiones; vitandam cōtentionem.

X X. In id denique incubuit diligenter vt in omni congressu colloquioque non nisi de Deo diuinisque rebus loqueretur; quod tertium est quo spirituale ædificium in se atque in alijs studebat cum Dei gloria promouere: præstititque tanta cum rerum, tum sententiarum, narrationumque varietate vt iucunda omnibus, nemini eius esset molesta societas. Mane inter orandum precabatur Deum, vt quo tempore mutuis colloquijs laxandus erat animus in eos sodales posset incidere, quorum sermone in Dei amorem vehementius

Tertius
fons. Col.
loquia spi-
ritualia.

1635.

mentius accenderetur; quod ut optatis responderet, non libenter se circulis ingerebat, sed paucis adiunctis ambulabat sedebatue seorsum; ita enim si sermo non esset spiritualis nemini aiebat extra se adscribi posse culpam. Huiusmodi verò colloquia, & in itineribus flaccescentem, & aegritudinibus debilitatum recreabant restituiebantq; & linguam, quam à natura habebat impeditiorem, soluebāt ut nè verbo hæsitaret.

Ang lo
rum præsi
dium in-
uocandum

Quò verò plus efficacitatis haberet sermo utebatur industriā quam puer à quodam suo Audomari Magistro se accepisse dicebat, ut quoties aliquid esset cum quoquam tractaturus, suum supplex precaretur Tutelarem Angelum uti cum alterius Angelo agens, viam præmuniret negotio prosperè conficiendo; quod pietatis genus sæpius illi ex animi sententia successit, cumque ex morbo affigeretur lecto nihil se causæ reperire affirmabat cur suam quisque operam adeò promptè exhiberet, quā excubando, quā iuuando, quā sermones conferendo præterquam quod ab Angelo suo Custode aliorum Angeli permouerentur ut clientes suos propensos redderent & expeditos.

Præparat
se ad mor-
tem vici-
nam.

XXI.

Fractis demum penitusque collapsis viribus cum Medicus clarè pronunciaisset nullam superesse prorogandæ vitæ spem, gratijs de optatissimo nuncio actis Deo primùm tum ipsi Medico, quod erat reliquum ad hebdomadas aliquot protractum spatium ita totum rebus diuinis impendit, ut nè verbum elabi sineret quod ad mortem religiosè sancteque obcundam non spectaret: facultatemque sibi concedi petierit, ut si quis in valetudinario de alio quouis negotio quantumuis honesto tractaret, liceret monere, sibi modò mortem esse præforibus, sua non interesse aliarum rerum notitiam cogitationemue quàm quæ ad aternitatem pertinerent. Ingrauescentibus doloribus illud per horas singulas ad extremum vsq; diem vsurpabat *Auge Domine dolorem, auge patientiam*, tantā tum alacritate tum frequentia ut per totum Seminarium peruulgato exemplo infirmus in alio valetudinario puer eadem se solaretur recrearetque sententia. Ipse vero diuinam laudabat bonitatem quod dolores tam acerbos infligeret, repetebatque frequenter, *Domine si vis me hac Epiphora, in hac tabe & imbecillitate, in hac febre manere ad sex dies, ad sex menses, ad sex annos, ad sexaginta, ad sexcentas myriadas myriadū sis benedictus, sis benedictus, sis benedictus.* Nimirum his murum se illum transgredi posse sperabat, quem illo Psalmi versu significari intelligebat. *In Deo meo transgrediar murum*; purgatorios videlicet ignes, quos legerat tanquam murum interiaccere Deum inter & animas vitā hac functos; per frustra enim & fragmenta paulatim deijci post mortem Ecclesiæ iuuantibus suffragijs & precibus; integrum autem deturbari vnā doloris in hac vita patienter tolerati perpeffione.

Ad fiduciam deinde in Deum illo se excitabat Psalmistæ versiculo; *Dominus salus mea, quem timebo, Dominus Protector vitæ meæ* spiritualis & corporalis, *à quo trepidabo: & illo, Dominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco pascuæ ibi me collocauit.* Certo enim sibi persuadebat, Deum qui illum in vbertimis Societatis Filij sui pascuis hic collo-